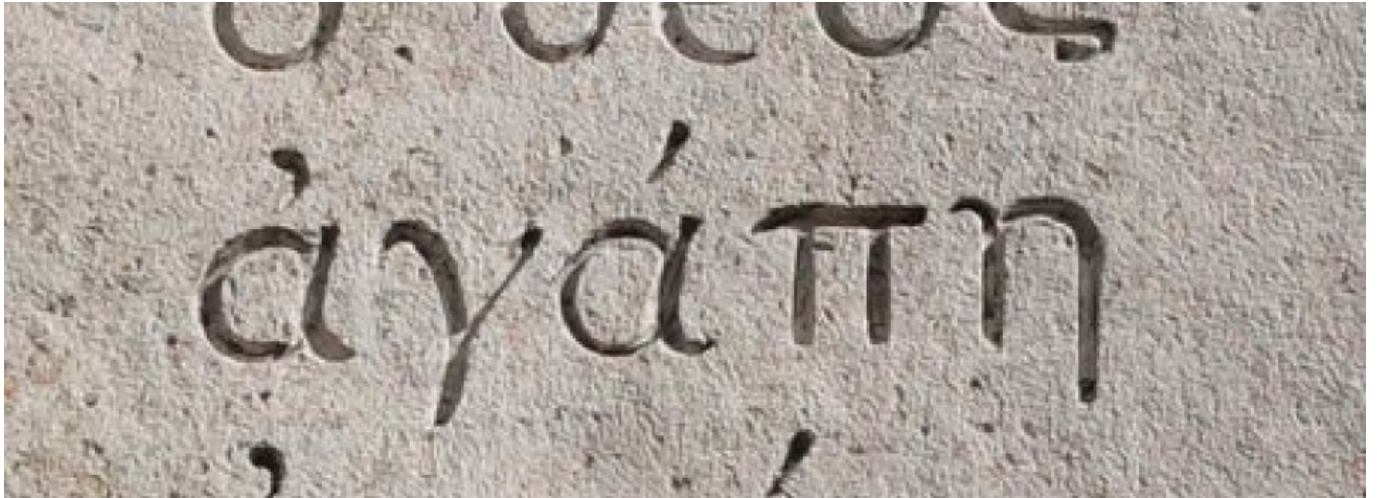
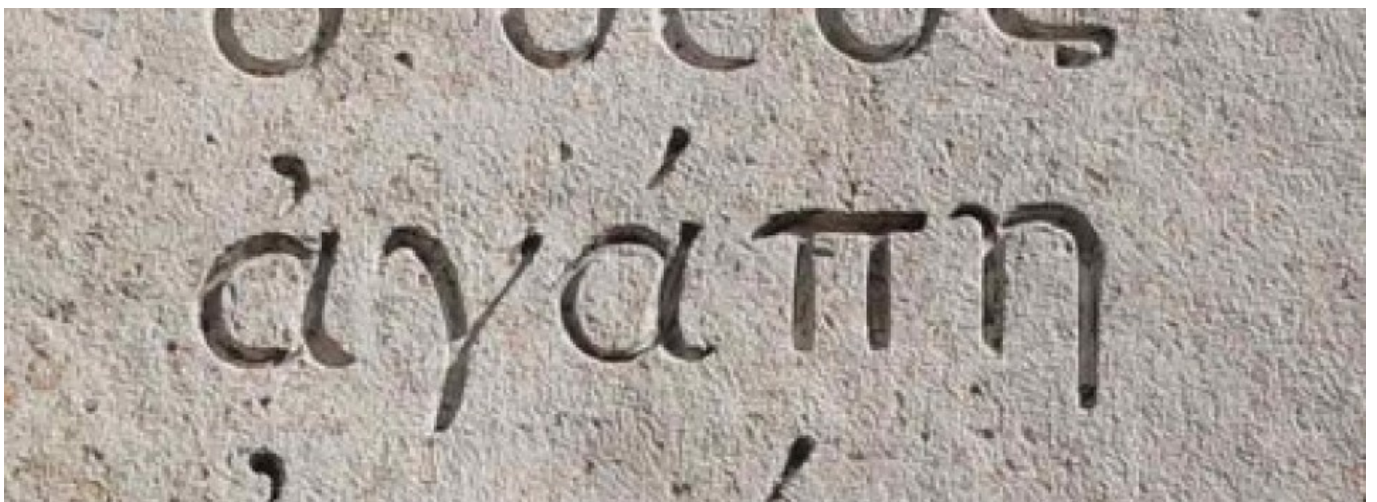

Περὶ ἀγάπης (Γέρων Γερμανὸς Σταυροβουνιώτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ἐκεῖνος, πού ἀγωνίζεται νά ἀποκτήσῃ τελεία ἀγάπη, τόσο πρὸς τόν Θεό, ὅσο καί πρὸς τόν πλησίον, αὐτός μπορεῖ καί ὁμολογεῖ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (βλ. Α' Κόρ. ιβ' 3)

Πρέπει νά πιστεύῃς ὅτι σέ ἀγαπᾷ ὁ Θεός, ἀκόμη κι ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σέ ἀποστραφοῦν κι ἂν ὅλοι σέ ἐγκαταλείψουν.

Νά βλέπῃς ὅλους τοὺς ἀδελφούς σου στό Μοναστήρι σάν ἓνα ἄνθρωπο. Νά μὴ κάνῃς δηλαδή ἐξαιρέσεις, καί νά μὴν ἔχῃς περισσότερη ἀγάπη σέ κάποιον, ἀλλὰ ὅλους νά τοὺς ἔχῃς τό ἴδιο, διότι εἶστε ὅλοι ἀδελφοί, ὅλοι στό ἴδιο οἶκημα κατοικεῖτε, στό ἴδιο Μοναστήρι.

Ὅταν σοῦ ἔλθῃ λογισμὸς πὼς δέν σέ ἀγαποῦν καί δέν σοῦ συμπαραστέκονται, τότε

νά θυμάσαι πώς, όταν όλοι σ' έγκαταλείψουν, όμως έχεις τόν Θεό για βοηθό. «Ό πατήρ μου», λέγει ό Δαβίδ, «καί ή μήτηρ μου έγκατέλιπόν με, ό δέ Κύριος προσελάβετό με» (Ψαλμ. κστ' 10). Κάποιος Μοναχός ήταν άρρωστος. Πέρασε περίπου ένας μήνας, καί κανείς δέν πήγε στό κελλί του νά τόν δή καί νά τόν βοηθήση. Κατόπιν έστειλε ό Θεός άγγελο νά τόν ύπηρετήση. Κι όταν άργότερα οί συνασκητές τοϋ σκέφθηκαν νά τόν έπισκεφθοϋν,νά ιδοϋν μήπως εΐναι άρρωστος, μήπως έχη πάθει τίποτα, αυτός, μόλις τούς άντικρουσε, τούς φώναξε: «Φύγετε!». Τότε αυτοί τοϋ εΐπαν: «Γιατί μᾶς διώχνεις;» Αυτός άποκρίθηκε: «τόσο καιρό, πού δέν μέ σκεφθήκατε έσεΐς, πού δέν μέ εΐδατε, πού δέν μέ βοηθήσατε, έστειλε ό Θεός άγγελο, καί μέ ύπηρετοϋσε. Μά τώρα πού ό άγγελος σᾶς εΐδε, έφυγε! Προτιμότερο νά φύγετε έσεΐς, καί νά έρθη πάλιν ό άγγελος!».

Γιατί νά μή έχουμε για κάθε άνθρωπο άγάπη; Για τό θέμα τής άγάπης πρός τόν πλησίον, πού μέ έρωτᾶς, εΐναι γραμμένο κάπου: «Μετά πάντων έχε άγάπην καί από πάντων απέχου». Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι ή άγάπη δέν ένεργεΐται μόνο μέ τήν έξωτερική της έκδήλωση. Η άγάπη ένεργεΐται κυρίως μέσα στήν ψυχή τοϋ ανθρώπου. Αυτό σημαίνει νά έχης άγάπη για κείνον πού σοϋ θυμώνει, για κείνον πού σε κατηγορεΐ, για κείνον πού σε έξευτελίζει. Νά πής ότι αυτός εΐναι ό γιατρός μου. Καί ναί μέν τά φάρμακα, πού μοϋ δίνει, εΐναι πολύ πικρά, αλλά έγώ μέ αυτά ώφελοϋμαι. Αυτό έξ άλλου εΐναι καί ή έφαρμογή τών λόγων τοϋ Κυρίου «άγαπάτε τούς έχθρούς υμῶν, καλῶς ποιείτε τοΐς μισοϋσιν υμᾶς, εύλογεΐτε τούς καταρωμένους υμΐν, προσεύχεσθε υπέρ τών έπηρεαζόντων υμᾶς» (Λουκ. στ' 27-28). Δέν εΐναι άπαραΐτητο νά τοϋ ειπῶ μέ λόγια πώς τόν άγαπῶ. Έκεΐνο, πού έχει σημασία, εΐναι νά έχω μέσα μου τήν άγάπη γι' αυτόν, έστω κι αν φέρθηκε έτσι. Καί έπειδή μπορεί νά κολαστῆ μέ τόν άσχημό του τρόπο, γι' αυτό παρακαλῶ τόν Θεό νά τόν έλεήση, νά τόν φωτίση, νά τόν συγχωρέση, για νά μή κολασθῆ. Γιατί νά έχω κάτι μαζί του; Αφοϋ δέν μέ θέλει, θά απέχω. Όμως κατ' οϋδένα τρόπο δέν θά αφήσω μέσα μου τόν λογισμό, τόν πειρασμό νά μέ πειράζη εναντίον του, αλλά θά παρακαλῶ τόν Θεό νά τόν έλεήση, νά τόν φωτίση, νά τόν συγχωρέση, νά τόν σώση.

Όσο περισσότερο άγωνίζεσαι νά άγαπᾶς τό Θεό, τόσο περισσότερο αυτός σοϋ άποκαλύπτεται!

Έκεΐνος, πού έπιθυμεΐ τό κακό τοϋ συνανθρώπου του, κάνει τελικά κακό στόν ίδιο τόν έαυτό του. Καί έκεΐνος, πού άγαπᾶ ακόμα καί τόν έχθρό του, στήν πραγματικότητα εύεργετεί τόν ίδιο τόν έαυτό του.

Όσο πιό πολύ άγωνιζόμαστε νά άγαπήσουμε τόν Χριστό, τόσο πιό πολύ νιώθουμε μέσα μας χαρά καί εύτυχία. Δέν ύπάρχει στόν κόσμο μεγαλύτερη εύτυχία από τό νά φλέγεται ή καρδιά μας από άγάπη πρός τόν γλυκύτατο Κύριό μας.

«Οὐδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν» (Ματθ. στ'. 24). Για νά μπορέσουμε νά ἀγαπήσουμε τόν Χριστό μέ ὅλη τήν καρδιά μας, πρέπει πρῶτα νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὅλα τά γήινα εἶναι πρόσκαιρα καί μάταια, καί σέ τίποτε ἀπό αὐτά νά μή προσκολληθοῦμε. Για νά μπορέσουμε νά ἀγαπήσουμε τόν πλησίον μας σάν τόν ἑαυτό μας, πρέπει νά περιφρονήσουμε τρία πράγματα: Τό χρῆμα, τίς ἡδονές καί τήν ἀνθρώπινη δόξα. Εἴμαστε σέ θέση νά ποῦμε μαζί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο, «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;» (Ρωμ. η' 35). Ἄν ναι, τότε εἶναι πού πραγματικά ἀγαποῦμε τόν Χριστό!

Δέν ἔχει τόση ἀξία τό νά ἀγαποῦμε ὅσους μᾶς ἀγαποῦν «ποία ὑμῖν χάρις ἐστι;» (Λουκ. στ' 32). Ἀξία ἔχει τό νά ἀγαποῦμε αὐτούς, πού μᾶς ἐχθρεύονται, κι αὐτούς, πού μᾶς μισοῦν!

Μίμηση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει πρῶτ' ἅπ' ὅλα μίμηση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρός τόν ἄνθρωπο. Νά θυσιάσουμε «τά θελήματα τῆς σαρκός» (Ἐφ. β' 3) χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ ἀδελφοῦ μας.

Ὅπως «ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη», ἔτσι κατά ἀντίθετο τρόπο, ὁ διάβολος εἶναι μῖσος. Αὐτός, πού ἀγαπᾷ ὅπως ὀρίζει ὁ Θεός, γίνεται μιμητής Του κι αὐτός, πού μισεῖ τόν ἀδελφό του, γίνεται διάβολος, καί γεύεται ἤδη ἀπό τώρα τήν κόλαση!

Ἐπάρχει ἡ κατά Θεόν ἀγάπη, ἀλλά ὑπάρχει καί ἡ κατά... διάβολον ἀγάπη! Ἐπάρχει τό κατά Θεόν μῖσος ἀλλά ὑπάρχει καί τό διαβολικό μῖσος. Ἡ κατά Θεόν ἀγάπη εἶναι αὐτή, πού πηγάζει ἀπό τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατά... διάβολον ἀγάπη(!) εἶναι ἡ δαιμονική, ἡ φιλήδονη, ἡ ἐμπαθής, αὐτή π.χ. πού ἕνας ἔγγαμος αἰσθάνεται πρός μία ἄλλη γυναίκα, ὥστε πολλές φορές νά φθάνη μέχρι τοῦ σημείου νά ἐγκαταλείπη τή νόμιμη σύζυγό του χάριν τῆς ξένης. Δαιμονική ἀγάπη εἶναι ἐπίσης αὐτή, ἀπό τήν ὁποία διακατέχονται ὅσοι περιπίπτουν στά σοδομικά πάθη. Τέτοιου εἴδους «ἀγάπες», ὄχι μόνο τίς ἀπεχθάνεται καί τίς βδελύσσεται ὁ Θεός ἀλλά, ἂν δέν ὑπάρξη μετάνοια καί ἀλλαγὴ ζωῆς, τίς τιμωρεῖ παραδειγματικά. Κατά Θεόν μῖσος εἶναι τό μῖσος κατά τῆς ἁμαρτίας. Διαβολικό μῖσος εἶναι τό μῖσος ἐναντίον οἴουδήποτε συνανθρώπου μας, ἀκόμη καί ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ μας. Πρέπει νά ἀγαποῦμε τόν πλησίον μας, ὅσο κι ἂν αὐτός μᾶς ἔφταιξε, ὅσο κι ἂν μᾶς πίκρανε!

Αυτός που αγαπά τον πλησίον του με την αληθινή, τη σύμφωνη με το θέλημα του Θεού αγάπη, νοιώθει μέσα του απέραντη ειρήνη και χαρά. Αυτός που «αγαπά» με την ψεύτικη, την επιφανειακή, την υποκριτική, τη σαρκική, τη φιλήδονη «αγάπη» νοιώθει μέσα του σύγχυση και ταραχή.

Η αληθινή αγάπη είναι συνυφασμένη με πνεύμα ταπείνωσης, θυσίας και προσφοράς. Αυτός, που αγαπά σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, θυσιάζει τις επιθυμίες του και την ανάπαυσή του χάριν αυτού που αγαπά. Η αγάπη, που δεν είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού, συνδέεται με πνεύμα έγωισμού και αυτός που έχει τέτοια «αγάπη», αντί να θυσιάζεται για τον άλλο, όλο ζητά να θυσιάζεται ο άλλος γι'αυτόν.

Η αγάπη προς τον έχθρό μας κρύβει μεγάλη σοφία. Όταν ανταποδίδουμε καλό αντί κακού, γινόμαστε μιμητές του Χριστού. Τότε έρχεται και μας επισκιάζει η Χάρις Του!

Μας πλημμυρίζει η Χάρις του Αγίου Πνεύματος! Οί Άγιοι αγαπούσαν ακόμα και τους διώκτες τους! Και αυτό ακριβώς τό γεγονός ήταν καθοριστικό, ώστε να αναδειχθούν από τον Χριστό γνήσιοι φίλοι Του, Άγιοί Του!

Η αγάπη προς τον πλησίον μας δεν πρέπει να μένη μόνο στά λόγια, αλλά κυρίως να προχωρά στα έργα. Η αληθινή αγάπη φωτίζει με υπερφυσικό φώς τό πρόσωπο αυτού, ο οποίος αγαπά.

Τό πρόσωπο εκείνου, ο οποίος μισεί, είναι συνωφρωμένο και συννεφιασμένο, μέχρι και σκοτεινό.

Η αληθινή αγάπη δεν χαίρεται με τίς συμφορές του πλησίον, ούτε λυπάται με τίς έπιτυχίες του.

Θέλεις να ανακαλύψης τί είδους αγάπη έχεις μέσα σου; Στάσου μπροστά στον καθρέφτη του ιγ' κεφαλαίου της Α' προς Κορινθίους έπιστολής του Αποστόλου Παύλου και κοίταξε με ειλικρίνεια να 'δής, αν εφαρμόζονται σέ σένα αυτά, που λέγει ο Απόστολος Παύλος: «Αυτός, που αγαπά, έχει μακροθυμία στις αδυναμίες του άλλου. Έχει και καλωσύνη. Δεν ζηλοφθονεί. Δεν υπερηφανεύεται, δεν άσχημονεί, δεν ζητά τό δικό του συμφέρον, δεν είναι εύερέθιστος, λησμονεί τό κακό, που του έχουν κάνει. Λυπάται, όταν άδικήται ο πλησίον του, και χαίρεται μαζί του στή χαρά του. Έχει σέ όλα άνεκτικότητα, έμπιστοσύνη, έλπίδα, ύπομονή» (Α' Κόρ. ιγ' 4-7)

Η αγάπη μας προς τό Θεό και προς τούς συνανθρώπους μας είναι άλληλένδετες.

Δέν μπορεί νά ὑπάρχη ἡ μία, χωρίς νά ὑπάρχη καί ἡ ἄλλη. Διαφορετικά, οὔτε τόν Θεό ἀγαποῦμε ἀληθινά, οὔτε τόν πλησίον μας πραγματικά.

Πιό πολύ νά ἀγαποῦμε αὐτούς, πού μᾶς ἐλέγχουν, παρά αὐτούς, πού μᾶς κολακεύουν.

Δέν ὑπάρχει ἀληθινή ἀγάπη, χωρίς τό πνεῦμα τῆς θυσίας. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐμᾶς εἶναι ἀχώριστα συνδεδεμένη μέ τή Σταυρική Του θυσία. Σταυρός καί Ἀγάπη πᾶνε ἀχώριστα μαζί.

Πολέμησε τό μίσος, πού δείχνει ὁ ἄλλος πρὸς ἐσένα, μέ ὄπλο τήν ἀγάπη, πού ἐσύ θά δείχνης πρὸς αὐτόν. Δεῖξε ἀγάπη σ' αὐτόν, πού σοῦ δείχνει κακία. Ἔτσι καί μόνον ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νά μετατρέψης τή μοχθηρία του σέ καλωσύνη.

Αὐτός, πού ἔχει κακία, γεύεται θάνατο, ἐνῶ αὐτός, πού ἔχει ἀγάπη, γεύεται αἰώνια ζωή.

Ὁ ωραιότερος καί ἀποτελεσματικότερος τρόπος νά ἐκδικηθῆς αὐτόν, πού σέ ἔβλαψε, εἶναι νά τόν εὐεργετήσης.

Οἱ οὐρανοί ἀνοίγουν διάπλατα γι' αὐτόν, πού ἀγαπᾷ ἀληθινά τόν Χριστό «μέ ὅλη τήν καρδιά του, μέ ὅλη τήν ψυχή του καί μέ ὅλη τή διάνοιά του, καί τόν πλησίον του ὅπως τόν ἑαυτό του» (Λουκ. ι' 27).

Ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ Θεός. Ὅπου ὑπάρχει τό μίσος, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ διάβολος.

Νά ἀπορρίπτῃς μέ ὅλη σου τή δύναμη καί νά ἐξομολογήσαι μέ ὅσο τό δυνατό μεγαλύτερη ταπείνωση ὅλες τίς καχυποψίες καί φαντασίες, πού σοῦ προβάλλει ὁ διάβολος, γιά νά σέ κάνῃ νά ἀντιπαθῆς καί νά ἀποστρέφῃς τόν πλησίον σου.

Δέν ὑπάρχει χῶρος παραμονῆς στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν γι' αὐτούς, πού στήν ψυχή τους δέν ἔχουν χῶρο ἀγάπης γιά τούς ἐχθρούς τους.

Πηγή: agiazoni.gr